

Arrest

nr. 284 618 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. HAUWEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 maart 2022 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 22 maart 2022 om internationale bescherming. Op 24 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 augustus 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Pogradec, Albanië. Daar woonde u tot u negentien jaar oud was, waarna u op verschillende plaatsen in Tirana (Albanië) woonde. U studeerde verpleegkunde aan de Universiteit van Tirana en werkte als ober en in een schoenenfabriek. In juni 2019 kreeg u ruzie met uw vriend E. K. (...) omwille van een meisje, K. M. (...). U had een tweektal misverstanden en u werd door E. (...) vier keer gestoken met een mes. Hij wilde u vermoorden. U werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u twee/drie dagen in coma lag en in totaal ongeveer een maand verbleef. E. (...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar, terwijl de wet voorschrijft dat als je iemand met voorbedachten rade wil vermoorden, je tien tot vijftien jaar krijgt voor poging tot moord. Mogelijks heeft hij de autoriteiten betaald, de politie is corrupt en hij heeft niet de juiste straf gekregen. Tijdens de rechtszaak wilde E. (...)’s familie dat u zou zorgen dat zijn straf verminderd zou worden. Ze vroegen u hoeveel ze u dienden te betalen opdat u akkoord zou gaan met een lichtere straf. U liet dit niet toe, waardoor u bedreigd werd door zijn familie. E. (...) heeft een broer, B. K. (...), die omgaat met personen met een strafblad die machtig zijn in Albanië. U leefde ondergedoken in Tirana en kon niet in Pogradec verblijven. U maakte uw studies af en kwam vervolgens naar België. U diende op 22 maart 2022 uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs neer. Via uw advocaat liet u weten over tal van documenten te beschikken (een document van uw arts in Albanië, een krant die over het voorval berichtte, documenten met betrekking tot de rechtszaak die plaatsvond, uw universiteitsdiploma, en een verklaring van uw advocaat in Albanië). Van deze documenten legde u enkel de verklaringen van uw arts en van uw advocaat neer. U werd opgeroepen voor persoonlijk onderhoud op 10 juni 2022 en op 26 juli 2022. Beide malen was u om medische redenen afwezig.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u tot tweemaal toe werd opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name op 10 juni 2022 en op 26 juli 2022. Beide malen diende u achteraf een medisch attest in om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Er wordt verwezen naar artikel 18§2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat als volgt luidt: "Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit." Aldus dient besloten te worden dat het Commissariaat-generaal een geldige beslissing kan nemen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Volgens uw verklaringen vreest u vermoord te worden door (de entourage van) E. K. (...). Hij verwondde u in juni 2019 met een mes en werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf. Hierna werd u door zijn familie bedreigd, omdat zij eisten dat u ervoor zou zorgen dat de straf zou worden verlaagd. De broer van E. (...), B. K. (...), heeft connecties met machtige personen met een strafblad (vragenlijst CGVS, vraag 4, 5). In dit kader wordt vooreerst opgemerkt dat u inconsistente verklaringen aflegde aangaande de duur van de bedreigingen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u gedurende twee jaar werd bedreigd (vragenlijst CGVS, vraag 4). Via e-mail van uw Belgische advocaat corrigeerde u echter de

verklaring die u bij de DVZ aflegde, en stelde u gedurende drie jaar, vanaf de aanval in 2019, zou zijn bedreigd. Dit mag verbazen aangezien in de verklaring van uw Albanese advocaat wordt vermeld dat u vanaf de veroordeling van uw belager werd bedreigd, i.e. vanaf eind juni 2020 dus ongeveer twee jaar. Voorts wordt vastgesteld dat het feit dat u na de start van de bedreigingen nog bijna twee, dan wel drie jaar in Albanië heeft verbleven, de ernst van uw vrees ondermijnt. Dat u uw opleiding wilde afronden (vragenlijst CGVS, vraag 5) kan hiervoor niet als afdoende verklaring gelden, te meer daar de lessen online plaatsvonden.

Er dient voorts vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat is hier niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw belager, E. K. (...), tot een gevangenisstraf van zes jaar werd veroordeeld nadat hij u met een mes heeft verwond. Hij bevindt zich momenteel in de gevangenis. Uw verklaring dat de dader, omwille van corruptie, een te lage straf heeft gekregen (vragenlijst CGVS, vraag 5), betreft een blote bewering die u nergens op concrete elementen heeft gestoeld. Waar u stelt dat op een moordpoging met voorbedachte rade een celstraf van 10 tot 15 jaar staat, moet opgemerkt worden dat u geen elementen aanbrengt waaruit moet blijken dat uw confrontatie met E. (...) daadwerkelijk als een moordpoging met voorbedachte rade kan/moet gekwalificeerd worden. Gelet op het feit dat de dader werd gevat, veroordeeld en opgesloten, dat u niet aantoont dat de straf onterecht is of dat u er niet tegen in beroep kon gaan, en dat u de beweemde connecties van diens broer op geen enkele manier aantoont, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de bedreigingen die u zou hebben ontvangen niet op bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen. Overigens heeft u de bedreigingen op geen enkele manier aangetoond of heeft u niet aangetoond dat u zich met een vraag tot bescherming tot de autoriteiten wendde. Uw Belgische advocaat liet weliswaar weten dat u over tal van documenten zou beschikken aangaande uw problemen, doch deze blijken enkel betrekking te hebben op de aanval waarvan u slachtoffer werd en niet op de bedreigingen die u achteraf ontving. De verklaring van uw Albanese advocaat betreft een document met een gesolliciteerd karakter dat bijgevolg een zeer beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien worden de bedreigingen door deze advocaat niet bevestigd, doch schrijft deze slechts dat u er tegen hem melding van maakte.

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops” (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid

clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aan uw verwondingen op zich, zoals bevestigd in het medisch attest, wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld. De verklaring van uw advocaat kwam in deze beslissing reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het hoorrecht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"A) Schending van het recht op een zinvolle en effectieve hoorzitting - noodzaak van verder onderzoek door het CGVS

Verzoeker werd opgeroepen voor persoonlijk onderhoud op 10 juni 2022 en op 26 juli 2022. Beide malen was hij om medische redenen afwezig.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker verweten dat hij de bij de DVZ aangevoerde vrees voor vervolging niet heeft bewezen, terwijl hij niet in de gelegenheid is gesteld om deze vrees uitvoerig toe te lichten tijdens een onderhoud bij het CGVS.

Het is algemeen bekend dat het onderhoud bij de DVZ slechts enkele minuten duurt en dat de aanvragers van bescherming niet in detail worden gehoord over hun vrees voor vervolging indien zij naar hun land van herkomst terugkeren. Dit interview alleen volstaat niet om de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen.

Het CGVS heeft ook verzoeker niet schriftelijk om nadere informatie verzocht over zijn vrees voor vervolging.

Dit is in casu onwettig volgens het EU-recht en het recht van de verzoeker op een doeltreffend en zinvol gehoor.

Volgens artikel 18 Van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003:

"(...)"

Deze wettelijke bepaling verplicht het CGVS niet om een verzoek om internationale bescherming na twee gerechtvaardigde afwezigheden systematisch af te wijzen en ontslaat het CGVS niet van de verplichting om ervoor te zorgen dat het recht van de verzoeker om op een nuttige en effectieve wijze te worden gehoord, zoals verankerd in het Europese recht en het HvJEU, wordt geëerbiedigd.

De eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel beginsel van het recht van de Unie (HvJEG, 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935), waarvan het recht om in iedere procedure te worden gehoord een integrerend deel uitmaakt, en de artikelen 41 en 47 van het Handvest versterken dit.

Artikel 41, lid 2, van het Handvest omvat met name het recht van eenieder om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier dat op hem betrekking heeft, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim, en de plicht van de overheid om haar beslissingen met redenen te omkleden. Het HvJEU benadrukt het belang hiervan, alsook de zeer algemene strekking ervan (HvJEU, 21 december 2011, Frankrijk tegen Organisatie van Volksmujahdeen van Iran, C-27/09 P, punten 64 en 65)). Voor het HvJEU moet het aldus opgevatte recht van de asielzoeker om te worden gehoord onverkort van toepassing zijn op de procedure voor de behandeling van een verzoek om verlening van internationale bescherming die door de bevoegde nationale autoriteit wordt gevoerd volgens de regels die in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel zijn vastgesteld (HvJEU, 22 november 2012, M.M., C-277-11, punt 89).

In casu had de Belgische advocaat van verzoeker het CGVS gewaarschuwd dat hij tijdens het aanstaande persoonlijk onderhoud nog meer bewijsstukken zou overleggen. Indien hij door het CGVS was gehoord, had hij deze documenten kunnen overleggen en toelichten, alsook de bedreigingen die hij had ontvangen in Albanië en het ontbreken van daadwerkelijke bescherming in zijn geval door de Albanese autoriteiten (zie infra). De bestreden beschikking had anders kunnen luiden indien verzoekster ter zake was gehoord. Het is aan beide partijen om alle nuttige middelen aan te wenden om de feiten te helpen vaststellen.

De enige reden waarom verzoeker niet voor het CGVS is verschenen, waren zijn gezondheidsproblemen en niet omdat hij niet aan het onderzoek van de feiten wilde meewerken.

Hieruit volgt dat de onderhavige zaak essentiële elementen ontbeert die het voor uw Raad onmogelijk maken om te concluderen dat het bestreden besluit moet worden bevestigd of teruggedraaid zonder verder onderzoek door het CGVS.

Volgens Uw Raad:

« (...)»

(RvV, arrest nr. 173 897 van 1 september 2016)

Bijgevolg dient de bestreden beschikking nietig te worden verklaard en naar het CGVS te worden terugverwezen.

B) Elementen die niet door het CGVS worden betwist

Het CGVS betwist niet dat verzoeker in juni 2019 is neergestoken door E. K. (...) en dat laatstgenoemde is veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf.

Verzoekster beschikt over een aantal documenten om deze aanval aan te tonen:

- Een papieren dagboek (origineel) van 9 juni 2019 waarin deze aanval wordt gemeld, (stuk 3)

Vrije vertaling: Na een ruzie viel een 22-jarige man met de naam "E.K." de 25-jarige S. P. (...) met een mes aan, die naar het ziekenhuis werd gebracht en nu buiten levensgevaar is. Als gevolg daarvan wordt de 22-jarige beschuldigd van poging tot moord en het bezit van een mes zonder vergunning.

- Het dossier van het strafrechtelijk onderzoek en het vonnis van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 waarbij E. K. (...) is veroordeeld wegens zwaar lichamelijk letsel met voorbedachten rade (meer dan 200 bladzijden!) (stuk 4)

Vertalingen van de belangrijkste delen van deze documenten zullen ter zitting van Uw Raad worden ingediend.

Deze documenten zijn niet ingediend bij het CGVS, aangezien er geen onderhoud is geweest.

Verzoeker had echter vóór zijn onderhoud gewaarschuwd dat hij over deze documenten beschikte.

Ook al lijkt het erop dat het CGVS de door verzoeker gepleegde mishandeling niet echt in twijfel trekt, dit ontslaat het CGVS er niet van te wachten met de analyse van de hieronder opgesomde documenten om inzicht te krijgen in de precieze omstandigheden waarin verzoeker in juni 2019 is neergestoken en in de vraag of hem in het kader van het onderzoek naar deze feiten en na de veroordeling daadwerkelijke bescherming is geboden. Deze elementen moeten ongetwijfeld in aanmerking worden genomen bij de analyse van de gegrondheid van de vrees van verzoeker voor terugkeer naar Albanië. De analyse van het strafrechtelijk onderzoek zou het CGVS ook in staat kunnen stellen te begrijpen of het proces dat heeft plaatsgevonden voldoende eerlijk was en of de straf in overeenstemming was met het door verzoeker toegebrachte letsel. Verzoeker beklemt toont dat de aan E. K. (...) opgelegde straf uiterst laag was en niet in verhouding stond tot de ernst van de feiten en omdat deze laatste de bedoeling had hem te doden.

Er zij op gewezen dat verzoeker herhaaldelijk is geslagen en bedreigd voordat de veroordeling werd uitgesproken (zie hieronder). Hoewel de politieagenten bevestigden dat deze bedreiging zeker verband hield met het conflict dat hij had gehad met E. K. (...) in juni 2019 (zie hieronder), had verzoeker tijdens de gerechtelijke procedure geen enkele effectieve beschermingsmaatregel van de Albanese politie genoten.

Verzoeker heeft het CGVS wel het attest van zijn Albanese arts doen toekomen als bewijs van de steekwonden die hij heeft opgelopen, alsmede een attest van zijn Albanese advocaat van 31 januari 2022, de heer L. S (...), dat de veroordeling van E. K. (...) bevestigt (zie Administratief dossier). De echtheid van deze documenten wordt niet in twijfel getrokken.

C) Met betrekking tot andere bedreigingen

Verzoeker heeft niet de gelegenheid gehad om de bedreigingen die hij van de familie K. (...) heeft ontvangen, toe te lichten en wenst derhalve de feiten, die door het CGVS verkeerd zijn begrepen, te verduidelijken:

Verzoeker is herhaaldelijk met de dood bedreigd en door onbekenden op straat geslagen, zowel voor als na de uitkomst van het proces (juni 2020) en het hoger beroep (mei 2021):

- Op 15.01.2020 werd hij geschopt en geslagen door twee mensen die hem vertelden dat hij van de aardbodem moest verdwijnen;

- Op 05.09.2020, om ongeveer 20.00 uur, stopte een houten Mercedes-Benz auto en twee mensen stapten uit en probeerden hem in de auto te krijgen. Er waren echter voorbijgangers in de straat, en de twee mannen lieten de verzoeker gaan en vertrokken snel.

- Op 03.03.2021 en 30.11.2021 werd verzoeker, toen hij 's avonds naar huis terugkeerde, bedreigd door twee gemaskerde personen die een pistool tevoorschijn haalden en hem, nadat zij hem hadden geslagen, bedreigden met de woorden dat hij, als hij niet zou verdwijnen, ten dode opgeschreven zou zijn.

- Op 01.03.2022 werd hij opnieuw van achteren geslagen en bleef zelfs bewusteloos. Verzoeker verliet Albanië in de loop van maart 2022 na deze laatste aanval.

Verzoeker is er zeker van dat deze mensen verwant zijn met de familie van E. K. (...). Hij heeft geen problemen met andere mensen. Zoals hij verklaarde, is de broer van E. K. (...) (B. K. (...)) ook een gevaarlijke en gewelddadige man, die veel mannen kent die een strafblad hebben. Hij denkt dat B. K. (...) zijn kennissen heeft gevraagd om hem te bedreigen.

Verzoekster heeft al deze feiten aan een politiebureau gemeld, maar de Albanese politie heeft de daders tot op heden niet gearresteerd. Er zijn geen veiligheidsmaatregelen genomen sinds het begin van dit onderzoek. De zaak is niet voor de rechter gebracht.

Verzoeker heeft een attest van de politiecommissaris van Pogradec van 5 mei 2022 waarin wordt bevestigd dat hij een klacht heeft ingediend wegens ernstige bedreigingen van zijn leven en waarin de hierboven uiteengezette feiten worden vermeld (stuk 5). De vertaling van dit document zal tijdens de hoorzitting voor Uw Raad worden overgelegd.

De politieagent geeft zelfs toe dat deze bedreigingen ongetwijfeld verband houden met verzoekers conflict met E. K. (...), maar dat hij tot op heden niet over voldoende bewijzen beschikt.

Hoewel de politie zelf toegeeft dat dergelijke verdenkingen zijn gerezen, moet worden vastgesteld dat de openbare aanklager sinds 2020 geen verdere procedure heeft ingeleid en dat de politie geen familieleden en/of naasten van E. K. (...) lijkt te hebben ondervraagd (!) - hetgeen erop lijkt te wijzen dat de politie hen hierover niet durft te ondervragen, corrupt is en/of in het geheel niet effectief is.

Het politieonderzoek lijkt tot stilstand te zijn gekomen.

Bij gebreke van beschermende maatregelen moest verzoekster zich blijvend verbergen. Na de zoveelste aanslag in maart 2022 beseftte hij echter dat hij niet doeltreffend door de Albanese politie zou worden beschermd. Hij beseftte dat hij zichzelf in gevaar zou brengen als hij wachtte op het resultaat van het politieonderzoek en eventuele gerechtelijke stappen.

Verzoeker had het CGVS reeds een attest van zijn Albanese advocaat overgelegd waarin werd bevestigd dat verzoeker hem had ingelicht over de ernstige druk en bedreigingen die de familie van E. K. (...) op hem uitoefende. In het attest wordt inderdaad vermeld dat verzoeker aan zijn Albanese advocaat heeft verklaard dat de bedreigingen en de druk die hij van de familie van E. (...) ondervond, zijn begonnen na de veroordeling in eerste aanleg (juni 2020). Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn Albanese advocaat zijn verklaringen niet correct had overgeschreven. Hij wenst erop te wijzen dat hij reeds vóór het vonnis van juni 2020 was aangerand, maar dat de druk van de familie van E. (...) na het eerste arrest was toegenomen.

De enige door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van de bedreigingen was op zich niet voldoende om verzoeksters relaas in twijfel te trekken.

Verzoekers onvoorzichtigheid om tot maart 2022 te wachten alvorens zijn land te verlaten, volstaat, gelet op alle overgelegde bewijzen, evenmin om zijn verklaring in twijfel te trekken.

D) De bescherming door de Albanese autoriteiten

Het CGVS verwijt verzoeker dat hij zich nooit tot de Albanese autoriteiten heeft gewend vanwege zijn problemen.

Hieronder is aangetoond dat verzoeker een beroep heeft gedaan op zijn autoriteiten en dat deze hem niet hebben kunnen beschermen ondanks de veroordeling van E. K. (...).

Het feit dat er een politieonderzoek loopt, betekent niet dat het doeltreffend is en dat het tot veiligheidsmaatregelen zal leiden. Er werd immers niets ondernomen en de verschillende klachten die werden ingediend, hebben niet kunnen verhinderen dat verzoeker nadien op straat herhaaldelijk opnieuw werd geslagen en mishandeld.

De documenten van het CGVS over de doeltreffendheid van de door de Albanese autoriteiten geboden bescherming zijn genuanceerder dan wat het in de motivering van zijn beslissing suggereert.

Het document "COI Focus. Albania. Blood feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017, brengt nuances aan, zowel wat betreft het vermogen van de autoriteiten om werkelijk doeltreffende bescherming te bieden (blz. 33- 35; arrest van Uw Raad, oktober 2019, n°228 352):

« (...) » (COI, p. 35).

« (...) » (COI, p. 33).

Uit Cedoca's "COI Focus, Albanië - Algemene situatie" van 27 juni 2018 en van 15 juni 2020 blijkt namelijk dat ondanks de maatregelen die werden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren, de algemene prestaties van de politie nog steeds aanzienlijk moeten worden verbeterd en dat de corruptie nog steeds algemeen verspreid is in alle afdelingen van de overheid.

Uw Raad heeft meermaals geoordeeld dat de objectieve informatie van het CGVS genuanceerd was wat betreft de mogelijkheid van een effectieve bescherming van de Albanese autoriteiten.

"(...)" (Zie arresten RVV, 17 oktober 2017, n° 208 631; nr 198 073 du 17 januari 2018¹; 31 oktober 2019, n°228 352).

Gezien deze elementen en de bijzondere omstandigheden, zoals hierboven vermeld, kan hij geen toegang krijgen tot een doeltreffende bescherming door zijn autoriteiten.

E) Conclusie

De aangevoerde feiten zijn voldoende aangetoond. Er zijn ook voldoende aanwijzingen dat de Albanese autoriteiten niet in staat zijn om de verzoeker te beschermen en hem in staat te stellen normaal in Albanië te wonen en te reizen.

Uw Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van de verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een krantenartikel over het incident van 9 juni 2019 (stuk 3);
- een *Wetransfer*-weblink naar het dossier van het gerechtelijk onderzoek en het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 (stuk 4);
- een attest van de politiecommissaris van Pogradec van 3 mei 2022 (stuk 5).

2.2.2. Bij een op 9 december 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een officiële vertaling naar het Frans en een vrije vertaling naar het Nederlands van het krantenartikel over het incident van 9 juni 2019 (stuk 1), een officiële vertaling naar het Frans van verschillende uittreksels uit het gerechtelijk dossier en het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 waarbij E. K. is veroordeeld (stuk 2) en een officiële vertaling naar het Frans en een vrije vertaling naar het Nederlands van het attest van de politiecommissaris van Pogradec van 3 mei 2022 (stuk 3). Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Het hoorrecht

De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing het volgende op:

"Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u tot tweemaal toe werd opgeroepen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met name op 10 juni 2022 en op 26 juli 2022. Beide malen diende u achteraf een medisch attest in om uw afwezigheid te rechtvaardigen. Er wordt verwezen naar artikel 18§2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat als volgt luidt: "Indien de betrokkene, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigt, kan de Commissaris-generaal een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit." Aldus dient besloten te worden dat het Commissariaat-generaal een geldige beslissing kan nemen."

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn vrees uitvoerig toe te lichten tijdens een onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). De Raad stelt evenwel vast dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat hij een geldige beslissing kon nemen. Uit artikel 18, § 2, vierde lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt immers dat wanneer het CGVS de reden voor de afwezigheid tijdens het persoonlijk onderhoud geldig acht, wat *in casu* niet wordt betwist, het CGVS ofwel de verzoeker om internationale bescherming op een latere datum opnieuw oproept ofwel de verzoeker om internationale bescherming verzoekt om bepaalde inlichtingen schriftelijk te verschaffen. Uit artikel 18, § 2, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat de commissaris-generaal een beslissing kan nemen op grond van de elementen in zijn bezit wanneer de betrokken verzoeker, na opnieuw te zijn opgeroepen overeenkomstig het vierde lid, een nieuwe geldige reden aanhaalt die zijn afwezigheid rechtvaardigt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker na een geldige afwezigheid op het bij de eerste oproeping vastgelegde gehoor opnieuw werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en dat hij ook op het bij deze nieuwe oproeping vastgelegde gehoor afwezig was en daarvoor een geldige reden aanhaalde. Bijgevolg kon de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 18, § 2, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit en was hij geenszins verplicht om verzoeker schriftelijk om nadere informatie te verzoeken of om verzoeker nog te horen voor het nemen van de bestreden beslissing.

De omstandigheid dat verzoeker omwille van zijn gezondheidsproblemen niet op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS is verschenen en dat hij aan het onderzoek van de feiten wilde meewerken, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, vierde en vijfde lid, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, kon de commissaris-generaal immers in de gegeven omstandigheden een beslissing nemen op grond van de elementen in zijn bezit. Om dezelfde reden doet het gegeven dat verzoekers advocaat het CGVS had gewaarschuwd dat hij tijdens het aanstaande persoonlijk onderhoud nog meer stavingstukken zou overleggen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad wijst er bovendien nog op dat verzoeker zijn stukken niet enkel gedurende het persoonlijk onderhoud kan neerleggen, maar dat hij dit ook daarbuiten kan doen. Dit volgt uit artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, dat bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming, diens advocaat of vertrouwenspersoon de mogelijkheid hebben om aanvullende opmerkingen en stukken aan het CGVS over te maken, waarna ze bij het individueel dossier van de verzoeker worden gevoegd en waarmee door de commissaris-generaal bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te worden gehouden indien de stukken tijdig bezorgd werden. Uit het administratief dossier blijkt dat de advocaat van verzoeker van deze mogelijkheid gebruik heeft gemaakt om fotokopieën van een attest van de Albanese arts en van de verklaring van verzoekers advocaat in Albanië (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met 'documenten', nrs. 4 en 5) aan het CGVS over te maken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie'). De Raad ziet dan ook niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker de overige stavingstukken (na zijn afwezigheid op het persoonlijk onderhoud) niet op diezelfde manier kon overmaken aan het CGVS. Verzoeker laat verder na te concretiseren in welke zin de bestreden beslissing anders had kunnen luiden indien hij ter zake was gehoord.

Waar verzoeker nog citeert uit het arrest nr. 173 897 van 1 september 2016 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* niet wordt besloten tot een weigering van medewerking en desinteresse in de asielaanvraag en nu *in casu* verzoeker twee keer werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en twee keer een geldige reden aanhaalde die zijn afwezigheid op het vastgelegde gehoor rechtvaardigde.

Een schending van artikel 18 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 wordt niet aangetoond. Evenmin kan een schending van artikel 41 van het Handvest of van het hoorrecht worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoeker een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 augustus 2022 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien : b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...)”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad wijst erop dat Albanië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de invoering van deze bepaling in de Vreemdelingenwet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker om internationale bescherming.

Te dezen kan de Raad na lezing van het administratief dossier, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt genoegzaam gemotiveerd dat hij geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Volgens zijn verklaringen heeft verzoeker zijn land van herkomst, Albanië, verlaten uit vrees om vermoord te worden door E.K. of diens entourage. E.K. zou verzoeker in juni 2019 verwond hebben met een mes en hiervoor veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf. Hierna zou verzoeker door de familie van E.K. zijn bedreigd, omdat hij niet zou zijn ingegaan op hun eis om ervoor te zorgen dat de straf van E.K. zou worden verlaagd. De broer van E.K. zou connecties hebben met machtige personen met een strafblad.

De Raad stelt vooreerst vast dat dit door verzoeker ingeroepen motief van gemeenrechtelijke aard is en als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Vervolgens is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op goede gronden overweegt dat de ernst van verzoekers vrees wordt ondermijnd door de inconsistente verklaringen die hij aflegde over de duur van de bedreigingen en door het gegeven dat hij na de start van de bedreigingen nog bijna twee of drie jaar in Albanië heeft verbleven. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

"Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u gedurende twee jaar werd bedreigd (vragenlijst CGVS, vraag 4). Via e-mail van uw Belgische advocaat corrigeerde u echter de verklaring die u bij de DVZ aflegde, en stelde u gedurende drie jaar, vanaf de aanval in 2019, zou zijn bedreigd. Dit mag verbazen aangezien in de verklaring van uw Albanese advocaat wordt vermeld dat u vanaf de veroordeling van uw belager werd bedreigd, i.e. vanaf eind juni 2020 dus ongeveer twee jaar. Voorts wordt vastgesteld dat het feit dat u na de start van de bedreigingen nog bijna twee, dan wel drie jaar in Albanië heeft verbleven, de ernst van uw vrees ondermijnt. Dat u uw opleiding wilde afronden (vragenlijst CGVS, vraag 5) kan hiervoor niet als afdoende verklaring gelden, te meer daar de lessen online plaatsvonden."

Verzoeker beaamt dat in het attest van zijn advocaat van Albanië wordt vermeld dat hij heeft verklaard dat de bedreigingen en de druk die hij van de familie van E. ondervond, begonnen zijn na de veroordeling in eerste aanleg in juni 2020, maar wijst erop dat zijn Albanese advocaat zijn verklaringen niet correct had overgeschreven. Dit is echter een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Door in zijn verzoekschrift te verduidelijken dat hij reeds voor het vonnis van juni 2020 was aangerand, maar dat de druk van de familie van E. na het eerste vonnis was toegenomen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zijn verklaringen in de e-mail van zijn Belgische advocaat en zijn verklaringen in het attest van zijn Albanese advocaat over de duur van de bedreigingen niet op. Waar verzoeker nog aanvoert dat de enige door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de duur van de bedreigingen op zich niet voldoende was om zijn relaas in twijfel te trekken, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren ervan, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich bij gebrek aan beschermende maatregelen blijvend moest verbergen, maar na de zoveelste aanslag in maart 2022 beseftte dat hij niet doeltreffend door de Albanese politie zou worden beschermd en dat hij zichzelf in gevaar zou brengen als hij wachtte op het resultaat van het politieonderzoek en eventuele gerechtelijke stappen, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het attest van de politiecommissaris van Pogradec van 3 mei 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat hij, op het moment dat er reeds meerdere bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden, naar een café ging met zijn vrienden. Dat verzoeker – mede gelet op het feit dat hij reeds slachtoffer zou zijn geworden van een poging tot doodslag – na de start van de bedreigingen nog bijna twee of drie jaar in Albanië heeft verbleven en pas na de vijfde bedreiging besloot om Albanië te verlaten, ondermijnt de ernst van zijn vrees. In navolging van de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het feit dat verzoeker zijn opleiding wilde afronden hiervoor geen afdoende verklaring kan bieden, zeker nu de lessen *online* zouden hebben plaatsgevonden.

Hoe dan ook wordt er in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor de door hem geschetste problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende overwegingen:

"Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dat is hier niet het geval. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw belager, E. K. (...), tot een gevangenisstraf van zes jaar werd veroordeeld nadat hij u met een mes heeft verwond. Hij bevindt zich momenteel in de gevangenis. Uw verklaring dat de dader, omwille van corruptie, een te lage straf heeft gekregen (vragenlijst CGVS, vraag 5), betreft een blote bewering die u nergens op concrete elementen heeft gestoeld. (...) Gelet op het feit dat de dader werd gevat, veroordeeld en opgesloten, dat u niet aantoont dat de straf onterecht is of dat u er niet tegen in beroep kon gaan, en dat u de beweerde connecties van diens broer op geen enkele manier aantoont, heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de bedreigingen die u zou hebben ontvangen niet op bescherming van de Albanese autoriteiten kan rekenen. Overigens heeft u de bedreigingen op geen enkele manier aangetoond (...). De verklaring van uw Albanese advocaat betreft een document met een gesolliciteerd karakter dat bijgevolg een zeer beperkte bewijswaarde heeft. Bovendien worden de bedreigingen door deze advocaat niet bevestigd, doch schrijft deze slechts dat u er tegen hem melding van maakte."

Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt bovendien dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit.

Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden."

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de documenten die hij in het kader van onderhavig beroep bij de Raad neerlegde en die de aanval van E. K. zouden aantonen. Waar hij betoogt dat deze documenten bij het CGVS niet zijn ingediend omdat er geen persoonlijk onderhoud is geweest, wijst de Raad op wat hierboven, onder punt 2.3.2., reeds werd geoordeeld, namelijk dat verzoeker niet verplicht is om gedurende het persoonlijk onderhoud zijn stukken neer te leggen, maar dat hij deze ook op een ander moment aan het CGVS kan overmaken. Dat het CGVS had moeten wachten met de analyse van de documenten om inzicht te krijgen in de precieze omstandigheden waarin verzoeker in juni 2019 zou zijn

neergestoken en in de vraag of hem in het kader van het onderzoek naar deze feiten en na de veroordeling daadwerkelijk bescherming is geboden, kan dan ook niet worden gevolgd.

Het krantenartikel van 9 juni 2019 heeft slechts betrekking op het incident met E. K. (stukkenbundel verzoeker, stuk 3). Uit (de vertaling van) het krantenartikel blijkt dat E. K. zou zijn gearresteerd en beschuldigd werd van een poging tot vrijwillige doodslag en het illegaal dragen van een mes. De Raad stelt verder vast dat de *Wetransfer*-weblink naar het dossier van het gerechtelijk onderzoek en het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) beperkt geldig was, zodat deze documenten niet meer konden worden geraadpleegd. Uit (de vertaling van) de verschillende uittreksels uit het gerechtelijk dossier en het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 kan blijken dat er een strafrechtelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, waarbij E.K. werd gearresteerd en werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar, verminderd tot zes jaar en acht maanden, wegens een poging tot vrijwillige doodslag. Louter door het neerleggen van deze documenten toont verzoeker niet aan dat hij voor de problemen met E. K. en zijn entourage geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met E. K. (en zijn entourage) bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Waar verzoeker stelt dat de analyse van het strafrechtelijk onderzoek het CGVS ook in staat zou kunnen stellen te begrijpen of het proces dat heeft plaatsgevonden voldoende eerlijk was en of de straf in overeenstemming was met het hem toegebrachte letsel, wijst de Raad erop dat het de asielinstanties niet toekomt om een dergelijk onderzoek te voeren. Het komt verzoeker toe om substantiële redenen op te geven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Te dezen toont verzoeker op geen enkele wijze aan dat het proces niet eerlijk is verlopen en/of dat de straf die E.K. gekregen heeft werkelijk uiterst laag was en niet in verhouding stond tot de ernst van de feiten. Dat E.K. een te lage straf heeft gekregen omwille van corruptie is, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het arrest van het Hof van Beroep van Tirana van 5 mei 2021 kan weliswaar worden afgeleid dat E.K. in eerste instantie veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van tien jaar en dat deze straf werd verminderd tot een gevangenisstraf van zes jaar en acht maanden, doch louter uit dit gegeven kan niet blijken dat het strafproces oneerlijk zou zijn gelopen. Gelet op het feit dat E.K. werd gevat, veroordeeld en opgesloten, dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat de straf onterecht is of dat hij er niet tegen in beroep kon gaan en dat verzoeker de beweerdde connecties van de broer van E.K. op geen enkele manier aantoonde, kan *in casu* worden besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij wat dit betreft niet op de bescherming van de Albanese autoriteiten heeft kunnen rekenen.

Verder heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voor de bedreigingen die hij van (de entourage van) E.K. beweert te hebben ontvangen niet op de bescherming van de Albanese autoriteiten heeft kunnen rekenen en er in de toekomst niet op zou kunnen rekenen. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij herhaaldelijk is geslagen en bedreigd voordat de veroordeling ten aanzien van E.K. werd uitgesproken, maar dat hij tijdens de gerechtelijke procedure van de Albanese politie geen enkele effectieve beschermingsmaatregel heeft genoten, hoewel de politieagenten bevestigden dat deze bedreigingen zeker verband hielden met het conflict dat hij met E.K. had gehad. De Raad wijst vooreerst op de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over de duur van de bedreigingen, waardoor de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dat hij herhaaldelijk zou zijn geslagen en bedreigd voordat de veroordeling ten aanzien van E.K. werd uitgesproken, wordt ondergraven. Voorts kan uit (de vertaling van) het attest van de politiecommissaris van Pogradec van 3 mei 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) niet blijken dat deze bedreigingen volgens de politie “zeker” met het conflict met E.K. verband hielden. Uit het attest blijkt immers dat de politie louter een sterk vermoeden heeft dat er een verband is tussen het conflict met E.K. en de bedreigingen. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij enige aanvraag heeft ingediend om beschermingsmaatregelen te bekomen bij de Albanese autoriteiten. Zijn loutere bewering – dat hij tijdens de gerechtelijke procedure geen enkele effectieve beschermingsmaatregel van de Albanese politie heeft genoten – is bijgevolg niet dienstig.

Waar verzoeker voorts de bedreigingen die hij door de familie van E.K. zou hebben ontvangen toelicht in zijn verzoekschrift en stelt dat deze feiten door het CGVS verkeerd zijn begrepen, laat hij na te concretiseren op welke manier de commissaris-generaal deze feiten verkeerd zou hebben begrepen. Dat hij er zeker van is dat de personen die hem bedreigd zouden hebben verwant zijn met de familie van E.K. omdat hij geen problemen heeft met andere personen en dat de broer van E.K. een gevaarlijke en gewelddadige man is, zijn opnieuw loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of

onderbouwd met enig begin van bewijs. Ook dat deze broer, B.K., zijn kennissen heeft gevraagd om verzoeker te bedreigen, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Hoe dan ook toont verzoeker met dit betoog niet aan dat hij hiervoor niet op de bescherming van de Albanese autoriteiten kon of zou kunnen rekenen.

Uit het attest van de politiecommissaris van Pogradec van 3 mei 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 5) kan blijken dat de politie een onderzoek heeft ingesteld naar al de bedreigingen die verzoeker zou hebben gemeld. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat hij al deze feiten aan een politiebureau heeft gemeld, maar dat de Albanese politie de daders tot op heden niet heeft gearresteerd en dat de zaak niet voor de rechter is gebracht. Hij stelt dat dient te worden vastgesteld dat de openbare aanklager sinds 2020 geen verdere procedure heeft ingeleid en dat de politie geen familieleden en/of naasten van E.K. lijkt te hebben ondervraagd, *“hetgeen erop lijkt te wijzen dat de politie hen hierover niet durft te ondervragen, corrupt is en/of in het geheel niet effectief is”*. Hij betoogt verder dat het politieonderzoek tot stilstand lijkt te zijn gekomen. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat hij tot op heden geen nieuws over het verdere onderzoek van de politie in Albanië heeft ontvangen en dat er sinds meerdere jaren niets is gedaan om hem te beschermen. De Raad wijst er wat dit betreft vooreerst op dat er in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt dat *“de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn”*, dat zij *“niet absoluut (hoeft) te zijn en bescherming (hoeft) te bieden tegen elk feit begaan door derden”* en dat *“(d)e autoriteiten (...) de plicht (hebben) om burgers te beschermen”*, doch dat *“deze plicht (...) geenszins een resultaatsverbintenis in(houdt)”*. Dat de openbare aanklager sinds 2020 geen verdere procedure heeft ingeleid, dat de politie geen familieleden en/of naasten van E.K. lijkt te hebben ondervraagd, dat het politieonderzoek tot stilstand lijkt te zijn gekomen, dat verzoeker tot op heden geen nieuws over het verdere onderzoek van de politie in Albanië heeft ontvangen en dat er sinds meerdere jaren niets is gedaan om verzoeker te beschermen, zijn bovendien loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Waar verzoeker beweert dat er eveneens geen veiligheidsmaatregelen werden genomen sinds het begin van dit onderzoek, laat hij na te concretiseren waaruit dergelijke veiligheidsmaatregelen zouden moeten bestaan. Hij toont bovendien evenmin aan dat hij hiertoe enige aanvraag heeft ingediend bij de Albanese autoriteiten en dat hij dergelijke maatregelen niet zou kunnen bekomen indien hij hiervoor een aanvraag zou indienen. Door er voorts zonder meer op te wijzen dat het feit dat er een politieonderzoek loopt niet betekent dat het doeltreffend is en dat het tot veiligheidsmaatregelen zal leiden, toont verzoeker niet aan dat de autoriteiten in Albanië niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet. Uit het voornoemde attest van 3 mei 2022 blijkt bovendien dat er getuigen werden ondervraagd in het onderzoek. Er wordt immers in gesteld dat *“(v)olgens de getuigenissen van mensen die op de hoogte kunnen zijn van de feiten (...)”*. Ook wordt er in het attest aangegeven dat E.K. werd ondervraagd en dat er een onderzoek tegen hem is ingesteld. Verzoekers bewering dat er niets ondernomen werd, vindt dan ook geen steun in de door hem aangebrachte stukken en kan bijgevolg niet worden gevolgd. De Raad wijst er hierbij nog op dat de bescherming door de overheid niet absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en dat het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt geen resultaatsverbintenis in. Bovendien wijst de Raad op de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan dat hij wat dit betreft stappen zou hebben ondernomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de verschillende klachten die werden ingediend niet hebben kunnen verhinderen dat hij nadien op straat herhaaldelijk opnieuw werd geslagen en mishandeld, wijst de Raad erop dat verzoeker nalaat enige overtuigende stukken bij te brengen waarmee hij deze bewering kan staven of onderbouwen. De weergave van de bedreigingen in het attest van 3 mei 2022, dat overigens slechts een fotokopie betreft en geen origineel is, is immers opgesteld naar aanleiding van de klachten die verzoeker zou hebben ingediend bij de politie. Het gaat dan ook om een persoonlijke weergave van de (beweerde) bedreigingen door verzoeker. De loutere omstandigheid dat verzoeker klachten heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klachten worden vermeld. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat enig medisch attest neer te leggen van de verwondingen die hij zou (kunnen) hebben opgelopen naar aanleiding van de door hem aangehaalde bedreigingen.

Waar verzoeker verwijst naar het attest van zijn Albanese advocaat en stelt dat de echtheid hiervan niet in twijfel wordt getrokken, wijst de Raad op de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat dit

een document met een gesolliciteerd karakter betreft en bijgevolg zeer beperkte bewijswaarde heeft. Wat betreft de veroordeling van E.K., wordt er in het attest verder slechts verwezen naar het arrest van het Hof van Beroep van Tirana. Deze veroordeling wordt *in casu* niet betwist. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht opgemerkt dat de bedreigingen niet worden bevestigd door verzoekers Albanese advocaat, maar dat deze in dit attest slechts vermeld heeft dat verzoeker er tegen hem melding van maakte. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten.

Waar verzoeker verder nog betoogt dat de COI Focus *“Albania. Blood feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017 nuances aanbrengt wat betreft het vermogen van de Albanese autoriteiten om werkelijk doeltreffende bescherming te bieden, stelt de Raad vooreerst vast dat deze COI Focus minder actueel is dan de COI Focus van 15 juni 2020 over de algemene situatie in Albanië waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien heeft de COI Focus *“Albania. Blood feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State”* van 29 juni 2017 betrekking op bloedwraak. Dit is *in casu* niet aan de orde.

Waar verzoeker verder aanvoert dat uit de COI Focus *“Albanië – Algemene situatie”* van 27 juni 2018 en deze van 15 juni 2020 blijkt dat ondanks de maatregelen die werden genomen om de politieke en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren, de algemene prestaties van de politie nog steeds aanzienlijk moeten worden verbeterd en dat de corruptie nog steeds algemeen verspreid is in alle afdelingen van de overheid, wijst de Raad erop dat dit een selectieve lezing betreft van de weergegeven informatie in de bestreden beslissing. Op basis van de COI Focus van 15 juni 2020 over de algemene situatie in Albanië werd in de bestreden beslissing immers terecht gesteld dat niettegenstaande het feit dat er nog steeds hervormingen nodig zijn, onder andere om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, uit informatie blijkt dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

Waar verzoeker stelt dat de Raad meermaals heeft geoordeeld dat de objectieve informatie van het CGVS genuanceerd was wat betreft de mogelijkheid van een effectieve bescherming van de Albanese autoriteiten en citeert uit arresten van de Raad, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien hebben deze arresten geen betrekking op de meer actuele informatie waarop de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing heeft gebaseerd.

De Raad volgt dan ook de conclusie in de bestreden beslissing dat in geval van eventuele (veiligheids) problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’), wordt in de bestreden beslissing nog terecht als volgt gemotiveerd:

“De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en rijbewijs bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Aan uw verwondingen op zich, zoals bevestigd in het medisch attest, wordt in deze beslissing evenmin getwijfeld. De verklaring van uw advocaat kwam in deze beslissing reeds aan bod.”

Gelet op deze motieven voert verzoeker niet dienstig aan dat hij het CGVS wel het attest van zijn Albanese arts heeft doen toekomen als bewijs van zijn steekwonden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de

aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

Een schending van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet kan aldus niet worden aangenomen.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Waar verzoeker “(i)n nog meer ondergeschikte orde” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een kennelijk ongegrond verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN